

Joc în Timp

Actul I

- toata lumea intră pe scenă, își alege un loc unde să se așeze și să vorbească.

A: Fraților, mai sunt 2 zile și avem spectacol !

B: Ce nebunie !

C: Crezi că va ieși ?

A: Eu știu ? Hai să vedem acum !

B: Gata, începe repetiția !

D: Facem un șnur ?

C: Nu, ne dăm cu capul de pereți !

D: Ha ! Ha ! Glumețule !

B: Gata, încetați !

- Lucian Popescu este inconjurat de "amintiri" (situațiile care se vor juca în urma povestirilor lui Lucian Popescu) . Ștefan Scurtu vine din sală.

Ștefan Scurtu: Domnule Popescu !Domnule Popescu !Domnule

Lucian Popescu: Da !Cine mă strigă acum în toiul nopții ?

{X: Afara este ziua în amiaza mare....

{Y: Nu fi prost, zici doar textu'

Ștefan Scurtu: Om bun !

Lucian Popescu: Hai vino, ia loc ! (Ștefan Scurtu se așază lângă Lucian Popescu)

Ștefan Scurtu: Mulțumesc.

Lucian Popescu: Om bun ? Ce nume interesant !

Ștefan Scurtu: Ma scuzați, numele meu este Ștefan Scurtu și sunt reporter.

Lucian Popescu: Și asta-i ora de....

Ștefan Scurtu: Asta e, n-am găsit decât acest mod de a vă contacta, a fost singura cale....

Lucian Popescu: Cum singura cale ?

Ștefan Scurtu : Da ! De o săptămână încerc să iau legătura cu dv , dar stimabila secretară nu m-a lăsat în nici un fel să vă deranjez "fiindcă lucrați permanent"

Lucian Popescu: Și pui la îndoială spusele Danei soția mea ?

Ștefan Scurtu: Iertați-mă, nu am știut că este....

Lucian Popescu: Bine lasă, cu ce pot să te ajut ?

Ștefan Scurtu: În primul rând vreau să vă felicit și să vă spun că meritați cu adevărat Premiul Uniunii Scriitorilor pentru proza și în al doi-lea rând aș vrea să îmi povestiți un moment din viața dumneavoastră deoarece fac un reportaj....

Lucian Popescu: Da , te văd tânăr și poate ți-ar folosi ceva din experiența mea . De obicei nu fac astfel de mărturisiri , dar acum am să mă arunc într-un trecut de care credeam că am scăpat . Reușisem la facultate, dar a trebuit să renunt fiindcă n-aveam bani și așa am ajuns la Secția de Învățământ a unui raion din capătul țării (vorbește mai încet până se oprește din cuvântare și începe episodul repartizării)

Inspectorul Șef: De unde ești ? Ce studii ai ?

Lucian Popescu: Am liceul și jumătate de an la Facultatea de Geologie-Geografie din București.

Inspectorul Șef: Și de unde ești ?

Lucian Popescu: Din Pitești.

Inspectorul Șef: Ce cauți aici ?

Lucian Popescu: V-aș ruga dacă aveți un post liber de profesor suplinitor....

Inspectorul Șef: Ce știi să predai ?

Lucian Popescu: Orice, în afară de matematică, fizică , chime....

Inspectorul Șef: Da. Bine. În satul Popeni îți dau franceza, româna și geografia.

Lucian Popescu: Da, vă mulțumesc... Dar pe unde e satul acela ?

Inspectorul Șef: Caută-l !

Lucian Popescu: Are gară ? Știți , eu vreau să dau iar la facultate și dacă are gară....

Inspectorul Șef: Are, n-are, nu știu ! Dacă-ți convine, bine, dacă nu, la revedere !

Lucian Popescu: Da , mulțumesc.

(- "Bătrânul" începe să vorbească) Uite-așa am ajuns tocmai la.... capătul lumii. Am făcut cunoștință cu ceilalți profesori , iar pe 15 Septembrie , directorul a strâns profesorii și câțiva elevi într-o clasă și a dat cuvântul președintelui Sfatului Popular....

Directorul: Are cuvântul tovarășul Petre Gâlmeanu, președintele Sfatului Popular. (Petre Gâlmeanu aproape a adormit).

Directorul: Are cuvântul tovarășul....

Petre Gâlmeanu (sare ca ars): Tovarăși, luăm cu toții parte la o mare bucurie astăzi. (își scoate textul). Deci astăzi, prin grija partidului, se deschide poarta fiecărei școli din țara asta.

{X: Ha, bine că deschideți poarta , să iasă stelutele, bine ați venit la ploaia steluțelor.

{Y: Legați-l, omorâți-l numai să nu mai comenteze.

{Z: Unde am rămas ?

{Y: Tovarășe profesor Costin....

{Z: A, da

Lucian Popescu (în batjocouă) : Tovarășe profesor Costin, țin să vă felicit cu ocazia deschiderii noului an școlar !

Nelu Costin: Și eu, tovule !

Dana Diaconu: Dacă nu deranjez, aș vrea să particip și eu la discuția dumneavoastră, stimați colegi !

Lucian Popescu: Nu pot să zic că era o discuție, dar, mă rog, poate va deveni.

Dana Diaconu: Da... Nu știți cumva pe cineva care ar vrea să ia o catedră de Limba și Literatura Română ?

Nelu Costin:

Lucian Popescu: Cred că știu eu pe cineva care ar putea, este absolvent de teologie, îi place meseria de profesor. O să-i telefonez.... sau, mai bine, o să-i scriu când am să-mi găsesc gazdă.

Nelu Costin: Nu ți-ai găsit gazdă ?

Lucian Popescu: Nu, dar mi-a zis directorul că mă ajută. Este în vorbă cu o familie....

Dana Diaconu: Nu știi ce familie ?

Lucian Popescu: Da, Ifta....nu....Iti....nu....Iftimie, da, Iftimie.

Dana Diaconu: Vai , avariția acestor persoane este proverbială. Dacă nu va supărați am să vă caut eu altă gazdă.

Lucian Popescu: Mulțumesc mult, domnișoară !

("Bătrânul" povestește): Am fost nevoit până la urmă să rămân la familia Iftimie dar, din fericire, am avut cu cine să mă iau la vorbă deoarece prietenul meu, Ionel Străoanu, teologul, a acceptat postul de profesor și, sincer să fiu, am fost bucuros când a venit....

Lucian Popescu: Bine ai venit !

Ionel Străoanu: Bine te-am gasit Popescule sau nu stiu cât de bine că din slab cum erai, ai ajuns străveziu.

Lucian Popescu: Nu-ți mai spun, am avut cateva necazuri pe la Iași , dar să lăsăm deoparte problemele mele și să vorbim despre tine. Ia zii, fericit, necăjit?

Ionel Străoanu: Ce să-ți spun, tovule, probleme și iar probleme....

Lucian Popescu: De ce ? Ce probleme ?

Ionel Străoanu: Nu-mi sunt luate în considerare studiile de teologie. Și nu mai vorbesc de salariu.

Lucian Popescu: Oricum este mai mare ca al meu, un simplu absolvent de liceu.

Ionel Străoanu: Da de unde ! Nu-mi consideră nimic. Sunt încadrat cu cele 7 clase....

Lucian Popescu (în șoaptă): Trăim într-un timp în care valorile nu-s respectate, doar apartenența la partid.... Nu ești în partid nu poți avea o funcție.

Ionel Străoanu: Nici nu-mi trebuie funcții . Aleg o altă cale: am dat examen pentru primele două clase de liceu, anul acesta mai dau încă două sesiuni de diferențe și, la vară, după

bacalaureat, dau examen la filologie. Nu vreau să mă murdaresc, nu pot....Ce partid ? Ce funcții ?

Lucian Popescu: Lasă, timpul va alege grâul de neghină....

Ionel Străoanu: Asta așa este. Dar până atunci sunt aici și aici am să-mi dau toata silința să fac tot ce-mi va cere meseria de profesor suplinitor.

Lucian Popescu: Hai că aici ne înțelegem ! Suntem pe aceeași lungime de undă !

("Bătrânul" povesteste): Atunci am hotărât ca noi doi și Nelu Costin să facem două ore de meditații în fiecare săptămână cu elevii din clasa a VIII-a. Marea surpriză a fost că la o ședință cu părinții....

Lucian Popescu: Luați loc tovarăși ! V-am chemat astăzi aici pentru a....

Părintele I: Tovarășu....profesor, de ce nu lăsați 'neavoastră copchii în pace, că nu mai au timp de muncă. (Părinții II, III, IV, V îl aprobă zicând să le lase copiii în pace).

Lucian Popescu: Vă rog, vă rog, calmați-vă. (se adresează Părintelui I) Ce vrei să faci dumneata cu băiatul după ce termină opt clase ?

Parintele I: Da' ci, mă credeți prost ? Îi fac o casă, îi dau pământ, animale și gata, ce atâtea meditații !

Lucian Popescu: Dar tovarășu, băiatul are memorie, ar putea deveni învățător. Noi îl ajutăm și acest lucru ar trebui să vă bucure.

Parintele II: Care lucru , tovarășu....?

Lucian Popescu: Nu plătiți meditațiile !

Parintele II: Doar n' ati vrea bani de la noi ?....

Lucian Popescu: Am fost înțeles greșit ! Nu vreau bani , ci vreau să lăsați copiii să vină la meditații.... Atât !

Parintele III: Tovarășu , astea-s glume proaste. N-ati auzit că nu mai sunt minuni în ziua de azi. Chioru din vârful dealului n-a cheltuit o căruță de bani cu copchilu la București și-a făcut o brânză. Ci' credeți că izbândiți undi s-au împotmolit ceilanți ?

Parintele IV: Ș'apoi ci facim cu atâția învățători ? Eu o am pi Steluța ș-as vrea să facă altceva !

("Bătrânul" povesteste): Nu am crezut că poate cineva să nu-și lase copilul să învețe.

Ștefan Scurtu: Și i-ați convins ?

("Bătrânul" povesteste): Greu, dar i-am convins... Cum vă spuneam, după ce am terminat ședința în școală , mă întâlnesc cu.....

Dana Diaconu: Bună seara, tovarășe profesor !

Lucian Popescu: Sărut mână , domnișoară !

Dana Diaconu: Și la ora asta în școală ?

Lucian Popescu: Am avut ședință cu părinții. Dar dumneavoastră ?

Dana Diaconu: Am văzut lumină și am intrat să văd cine poate fi acum , aici. Oricum gândeam....

Lucian Popescu: Ce gândeați ?

Dana Diaconu: Că nu puteai fi decât dumneata, domnule profesor !

Lucian Popescu: Vai, vă mulțumesc. De altfel ce se mai aude ?

Dana Diaconu: Nimic deosebit , dar țin să vă avertizez că dumneavoastră și cei doi prieteni ai dumneavoastră aveți o groază de dușmani !

Lucian Popescu: De ce ?

Dana Diaconu: Pentru că vreți să faceți ceva în acest loc unde nu se întâmpla mai nimic până ieri... Vă apreciez, aveți cele mai bune intenții, dar nu vedeți că luptați cu morile de vânt ?

Lucian Popescu: Dar, domnișoară Dana....

Dana Diaconu: Nu vreau să vă descurajez, sunt alături de voi, dar nu vedeți că totul e în zadar ? Iertați-mă, dar nu mai cred în rezultate bune, aici !

Lucian Popescu: Domnișoară Dana, să n-o luăm chiar în tragic, sincer să fiu am și eu deseori căderi....

Dana Diaconu: Dar invidia și prostia oamenilor pot să facă mult rău. Poate nici voi n-o să rezistați mult presiunilor din exterior și, într-o zi, veți renunța.

Lucian Popescu: Eu am simțit răutatea oamenilor chiar pe propria-mi piele de multe ori. Însa n-am renunțat. Vreau totuși să știu: sunteți cu noi sau nu ?

Dana Diaconu: Da, sunt cu voi, nici nu vă dați seama cât de aproape îmi sunteți....

Lucian Popescu: Atunci, nu mai contează ceilalți.

Dana Diaconu: Da ?

Lucian Popescu: Da, domnișoară Dana....

Dana Diaconu: Spune-mi Dany.

Lucian Popescu: Bine.... Dany. Sâmbătă se dă un film la școală, vrei să vii ?

Dana Diaconu: Nu știu dacă fac bine, dar, dacă mă inviți , voi veni.

Lucian Popescu: Bine.

Dana Diaconu: Dar ce film va fi ?

Lucian Popescu: N-am aflat încă. Probabil...."Contele de Monte Cristo"

Dana Diaconu: Ei, ce mai contează ? Ne vedem sâmbătă la film.

Lucian Popescu: Bine.

("Bătrânul" povestește): Nu pot să vă spun cât de greu au trecut zilele. Așteptam ziua de sâmbătă ca altceva. Dar și când a venit ziua cea mare....

Nelu Costin: Astâmpără-te, Luciene ! Ai răbdare ! O să vină !

Lucian Popescu: De ce o să.... De ce n-a venit ?

Ionel Străoanu: Asta face parte din apanajul lor ! Te lasă să aștepti , și când vin tot tu trebuie să-ți ceri scuze că....ai....venit la ora fixă....

Lucian Popescu: De ce toate astea ? De ce ?

Nelu Costin: De ce, de ce ? Uite că vin două !.... Ești mulțumit ?

Lucian Popescu: A, sărut mâinile ! Pofțiți ! Pofțiți !

Dana Diaconu: Bună seara. Ce faceți ?

Nelu Costin: Bine , mulțumesc.

Lucian Popescu: A, scuzați, colegii mei:

Nelu Costin: Nelu....

Marcela (colega Danei) : Marcela....

Ionel Străoanu: Străoanu....Luati loc, domnișoară !

Nelu Costin: Ioane vezi cum faci să dispari că de domnișoara Marcela mă ocup eu !

Ionel Străoanu: Bine, gata....am priceput....!

Lucian Popescu: Dacă stau bine să mă gândesc, distracțiile de aici sunt cinematograful și cârciuma.... Dar cu dragostea ?

Dana Diaconu: Cam acestea, dar, din păcate, nici la film nu prea vin.... Cât privește dragostea, nu există.

Lucian Popescu: Nu vreau să te jignesc, dar nu mi se pare ceva cu care poți să te mândrești !

Dana Diaconu: Așa este ! Nu prea mă pot mândri. Ce să spun , am avut câțiva pretendenți dar unii nu mi-au plăcut, iar alții mi s-au părut mitocani.

Lucian Popescu: Deci nu ai nici un prieten ? Un om caruia să-i destăinui bucuriile sau tristețile tale ?

Dana Diaconu: Cum ți-am spus, au fost amatori. Dar am crezut că nu e cazul....

Lucian Popescu: Mi se pare mie sau ești total nepăsătoare în probleme stringente ale tinereții ? Dacă-mi permiți, aș spune că este grav !

Dana Diaconu: N-aș putea să te contrazic, deși acuma am senzația că totuși s-a modificat ceva în comportamentul meu....

Lucian Popescu: Am și eu o minimă contribuție ?

Dana Diaconu: Da, trebuie să recunosc. Fiind sinceră ca întotdeauna, voi spune, fără să-ți faci iluzii deșarte, că într-un fel ne asemănăm.

Lucian Popescu: Ce te face să crezi că mă cunoști ? Dacă ai ști ce este în sufletul meu !

Dana Diaconu: Tocmai asta am vrut să-ți spun: nu ești ce pari a fi ! Glumesti, ironizezi, dar în interiorul tău esti supărat pe mulți, dar în primul rând pe tine. Ești un om cu un consum nervos extraordinar, capul tău e plin de idei și gânduri de viitor. Ce ai de gând, de fapt ?

Lucian Popescu: Acum, dacă tot am dat cărțile pe față, am de gând să....(o îmbrățișează și o sărută).

("Bătrânul" Povesteste): A fost extraordinar, m-am simțit minunat.

Reporterul: Și cu școala ce ați mai făcut ?

("Batranul" povesteste): În zilele următoare , școala urma să fie inspectată.

Tovarasul Petre Gâlmeanu era foarte agitat, trebuia să facă drumul practicabil deoarece ninsese foarte mult. De aceea a adunat toți salariații comunei pentru....

Petre Gâlmeanu: Tovilor, ne vine șefii și dacă nu găsește pârție, ăia suntem ! Așa că vă duceți la poarta fiecărui cetățean și-i spuneți să facă pârți peste tot: și-n fața porților, și-n fața gardului, până la mijlocul șoselei !....

Lucian Popescu: Ha , ha , ha . (Se aud hohote și în sală) Ce fel de pârți să facă, tovarășe președinte ?

Petre Gâlmeanu: Pârți, pârți tovule ! Ce nu știi ce-s alea ?

Lucian Popescu: Da, știu, dar nu se potrivește !

Petre Gâlmeanu: Na , c-am devenit sensibili.... Crezi că la școala de partid de-o lună, eu n-am învățat giumbușlucuri de-astea ? Știi mai multe decât îți închipui....

Lucian Popescu: Nu-s giumbușlucuri, este vocabular românesc. Pluralul de la pârție nu este pârți.

Petre Gâlmeanu: Tovule Popescu ! Eu sunt informat cine ești tu și nu-mi ții mie lecții, filozofii de-astea pentru copii.... Auzi la el , prulalul....cui îi pasă n'țara asta de PRULAL ? Ești subordonat și n-ai dreptul să....Ce prulal ți-oi spune eu....! Hai, gata, la muncă, la făcut pârți, nu la vorbe. Nu faci pârți pe uliță, nu ești cetățean de frunte al satului !

Reporterul (râzând): Nu era zdravăn omul ?

("Bătrânul" povesteste): Așa este, dar ce puteai să faci la vremea aceea, când aproape toți șefii erau ca el ?

Reporterul: Asta cam așa este... Și inspectorii erau ca el ?

("Bătrânul" povesteste): Nu prea, primul inspector , Ion Voican , semăna puțin cu Gâlmeanu,dar al doilea , Costică Pavelescu... , om cu scaun la cap, a fost atent, a analizat și a lăudat inițiativa meditațiilor. La final, după ce au plecat toți șefii,eu și Nelu Costin am organizat o mică petrecere, anunțată de altfel cu mult timp înainte.Și...

Moroșanu (bătrân avocat , cu mâna stângă la inimă , cu cea dreaptă gesticulează) : Vă rog puțină liniște !...Stimaților ai mei prieteni , vreau să aduc la cunoștința domniilor voastre că mă simt extraordinar în acest cadru puternic cultural și emoțional în același timp . Vă declar cu patos că văd atmosfera din această școală destinându-se și , deși nu-mi este ușor , recunosc faptul că n-am înțeles de la început pe mai tinerii mei colegi , mai ales pe cei aduși de puterea destinului în acest an școlar . Îi felicit cu această ocazie.(Aplauze , veselie) Vă rog, vă rog! Știți, eu de obicei nu beau,nu fac excese,dar în această seară mă voi conduce după Aristotel, care afirmase că înțeleptul nu-i lipsit de patimi, ci este moderat în patimi . (Bravo! Bravo! Bravo! – din sală)

Nelu Costin: Auzi , măi Ionele, chiar așa o fi spus Aristotel sau moșul își bate joc de noi ?

Ionel Străoanu: Nu știu , dar discursul a fost copleșitor .

Ciocârlă (de-abia ținându-se de masă , puțin beat): Și... mă rog...hâc! Vreau ză ...adigă hâc!... Vorbezg eu ...ghiar dacă nu zunt orador ga unii. Drăiți don' avogad ...zau zgriitor ...de lozingi ga alții. Eu nu breă îi zuport be ajdea gare au venid la noi de la mama , adigă nu de la mama gi de la mama naibii .

Ionel Străoanu: Hai , ia loc că ești ...

Ciocârlă: Ză nu viu îndrerubt. Na , gă am uidad ... ge am uidad ? Ge aveam de zbus ... Ge ? Noi nu budeam ? Aveam nevoie de gine ? De ei ? Ha, Ha, Ha! Ji noi jdim... ji noi am învăzad ! Da, bână la urmă dod îi iubezc. Uraaaaa! A zis nemuridorul ... gare nemuridor ... a, da, nemuridorul Gambeda. Uraaaaa! (Cade sub masă)

Moroșanu (luându-I sticla din mână): Bine Ciocârlă, bravo ! Așa , odihnește-te ...

Sprâncenatu: Tovarășe Străoanu !

Străoanu: Da !

Sprâncenatu: Domnule profesor , ai terminat teologia , lămurește-mă și pe mine cine-i Isus Hristos .

Străoanu: Domnule , problema se poate aborda strict științific , dacă vreți . Eu am studiat cazul religios și științific .

Sprâncenatu: Eu nu înțeleg divinitatea Vechiului și Noului Testament.

Străoanu: Vă voi spune că acelea sunt cărți sacre.

Sprâncenatu: A...

Străoanu: Da ...

Sprâncenatu: Dar a existat sau nu Hristos ?

Străoanu: Da, a existat! Hristos a existat.

Ștefanache: Cum, cum ? ... Cum, cum ? Tovilor am auzit eu bine sau ultimul cuvânt a fost Hristos ? Cum îți permiți tovarășe Străoanu, nu-ți dai înseama pentru un popă ce ești , că eu ca secretar de partid , pot să fac un raport ... că cum știu eu să fac raportu' ...

Străoanu: Ba știu, tovarășe secretar, vă rog...

Sprâncenatu: Vă rog să mă scuzați , tovarășe Ștefanache, eu am insistat...

Ștefanache (către Străoanu) : Să n-aud , să nu spui nimic , te dau afară din învățământ... religia este dușmanul(se îneacă,tușește,este scos din sală de colegi)
(În alt colț o altă întâmplare)

Ciocârlă (care ieșise de sub masă cam mototolit) : Ge-i cu dumneata? Vii vezel că ejdi dânr! Aja a zis nemuridorul Gambeda, domnule Bobescu.

Lucian Popescu: Nu știam ...tovarășe Ciocârlă...

Ciocârlă: Băi vezi , dacă nu-i îndrebi be gei mai bădrâni! Eu aj fi dizbus ză te învădz ceva. Zbre ezemblu, ză bei berea cu ...beredele

Lucian Popescu: Cum, cu peretele? N-am mai auzit!

Ciocârlă: Adigă ztiglele buze be lungimea lor gap la gap lângă peredele zalonului de dans.

Lucian Popescu: Și câte ai băut? Zece, douăsprezece?

Ciocârlă: Nu, zgumbule, douăzeci ji una. Ge zici? Azculd!

Sebișteanu (se apropie și el , beat și arțăgos): Ce masă, ce cauți la masă?

Sprâncenatu (se apropie și el): Lasă-I în pace, nu strica discuția băieților. Domnilor n-o să mă credeți , am acasă niste picturi , o minune ,ce mai!

Sebișteanu: Vorbești serios? Sportivi, postere, ceva de astea ?

Sprâncenatu: Ce cultură ai matale ...Eu vorbeam cu Lucian, sunt sigur că el a auzit de Rubens, Grigorescu, Luchian ...

Sebișteanu: Da , ce crezi , tu ești deștept și alții nu ? Ce tablouri ai că ... după aia îți spun și eu. Eu am lucruri mult mai serioase.

Sprâncenatu: Am două nuduri ale unei colege . Am iubit-o și o mai iubesc.

Sebișteanu: Cine-a pictat-o?

Sprâncenatu: Un coleg de la Arte Plastice.

Sebișteanu: Păi, ești nostim, dom-le, înseamnă că ăla care-a pictat-o Nu-i așa?

Sau arta alungă alte gânduri, tovarășe profesor ?

“Bătrânul “povestește:S-au întâmplat o groază de “minuni” în acea seară .Și dacă stau eu bine să-mi amintesc tot , în acea seară eu fost anunțat că am intrat la facultate și tot atunci , de bucurie , am cerut-o în căsătorie pe Dana Diaconu.

Lucian Popescu: Dragii mei , țin să vă anunț că am reușit la facultate (aplauze, fericire) : Și ar mai fi ceva : Dana ,vino puțin !

Dana Diaconu: Da , vin dragule !

Lucian Popescu (oficial , serios dar foarte emoționat) : Dana Diaconu , vrei să fii soția mea ?

Dana Diaconu: Vai , Lucian ... (Își ascunde fața cu mâna , plânge , îl sărută pe Lucian)

Lucian Popescu : ...

Dana Diaconu: DA ! DA ! Sunt fericită ! Sunt fericită ! Te iubesc !

(Se cântă La Mulți Ani . Lucian o ia în brațe pe Dana Diaconu și ies din scenă, fiind urmați de restul “amintirilor”)

“Batrânul” (Părăsind scena împreună cu reporterul) : Ei , domnule , cam asta a fost ! Ți-o folosi la reportaj , bine , nu ți-o folosi ție ,

.... Poate lor ... (arătând spre public)

SFÂRȘIT